

PORTRETUL ARTISTULUI CA SHOWMAN

ESTE UN MAESTRU AL DANSULUI CONTEMPORAN, ÎNSĂ ȘTIE SĂ SE MIȘTE LA FEL DE FIRESC ȘI ÎN LUMEA COMPLICATĂ A MARKETINGULUI CULTURAL. ULTIMA BARIERĂ PENTRU RĂZVAN MAZILU ESTE COBORÂREA MIȘCĂRII ARTISTICE DE PE SCENĂ... DIRECT ÎN SUFRAGERIILE SPECTATORILOR SĂI.

DE DIANA-FLORINA COSMIN

Pe Răzvan Mazilu îl inspiră totul. Chipurile oamenilor, lumina de miere din Lisa-bona, cărțile pentru copii ale lui Eric Linklater, fotografiile vechi cu Audrey Hepburn sau „La Strada” lui Fellini, toate pot căpăta corp fizic prin intermediul dansului. „Orice emoție pe care ți-o trezește un lucru poate ajunge materie primă pentru un spectacol...”, explică Răzvan, pe care inspirația l-a purtat, în ultimii ani, în multiple direcții. A făcut dans contemporan, balet neoclasic sau cabaret, a cochetat cu musicalul și cu ideea de one-man-show, desenează costume, face coregrafii, își dorește să monteze piese de teatru și a început deja să se exprime pe scenă și prin text, nu doar prin dans. „Cred că, în prezent, artistul trebuie să fie cât se poate de complet”, explică el, cu un pragmatism care demitizează ideea omului de artă rupt de latura prozaică a vieții. În plus, tot artistul trebuie să fie capabil să concentreze în jurul său echipa potrivită: de la regizori și coregrafi la scenografi, dansatori sau corp tehnic, fără de care, Răzvan însuși recunoaște, „nu poate străluci pe deplin pe scenă”. Și, ultimul pas – și cel mai important –, să știe să-și promoveze „produsul final”. Cu discreție și moderație, însă cu suficientă fermitate cât să ajungă acolo unde trebuie. „Am avut mereu certitudinea că dansul nu este un proiect de nișă, pentru elite”, crede el, „ci trebuie să ajungă la un număr cât mai mare de oameni”.

În cel mai nou proiect pe care și l-a propus – „Dance Delivery” – se va găsi în absența complexei logistici din spatele unui spectacol clasic, în schimb va avea 100% control asupra mesajului: povestea de pe scenă, întrupată alături de primbalerina Operei Naționale din București, Monica Petrică, se va muta direct în livingul spectatorilor dispuși să plătească 2.000 de euro pentru minimum 20 de minute de show privat. „E un alt fel de apropiere, o altă cunoaștere, o emoție mult mai directă și personală”, își explică Răzvan ideea pe

cât de inedită, pe atât de surprinzătoare. Totul va fi întregit de un instrument unic în România (hang) și de o ambianță creată pe principiile cromoterapiei și ale aromoterapiei.

Dacă apanajul artei îl reprezintă, de secole, elitismul spațiilor special amenajate, aducerea dansului aproape de spectator reprezintă dărâmarea ultimei bariere tangibile dintre artist și public. „Pe scenă simt sala uneori foarte caldă și primitoare, alteori rece, ca și cum ar fi goală, dar nu există două seri la fel”, explică Răzvan. Apropiind show-ul de spectator, impactul este mult mai previzibil, iar contactul – nemijlocit și cald. „Știu sigur că, în acel moment, ei nu-și doresc să se afle nicăieri altundeva”, crede artistul. „Și că au sufletul deschis pentru a primi mesajul nostru artistic.” O livrare directă de emoție. Dacă Pablo Picasso spunea că arta șterge din suflet praful vieții de zi cu zi, dansul lui Răzvan și al Monicăi își propune exact acest lucru: „Oamenii nu-și mai

F *Spectacolele lui Răzvan Mazilu se vor muta direct în livingul spectatorilor dispuși să plătească 2.000 de euro pentru 20 de minute de show privat.*

aparțin în ritmul haotic al zilelor, iar o seară în care artiștii să fie numai ai lor este o formă de terapie prin artă”. În varianta clasică – în care artistul se află pe scenă, în luminile reflectoarelor, prea orbit de lumină pentru a-și privi în ochi publicul –, mesajul ajunge mai lent la destinație. Ca un răvaș pe care-l închizi într-o sticlă și îl arunci în ocean. Ajunge la mal în cele din urmă, însă mai lent, fără precizia coordonatelor geografice. „Mai ales în zilele noastre, trebuie să-l grăbești puțin”, zâmbește Răzvan, „să-l faci să ajungă mai ușor la spectator și la inima lui”. Cu „Dance Delivery”, livrarea este instantanee, cu confirmare de primire și cu emoție nemijlocită. Ca și cum, scoțând dopul sticlei recuperate din ocean, rândurile de pe răvaș s-ar întipări direct în sufletul destinatarului. ■

